

dat ze 't opraaft, en naar beneden snelt, vlug, maar toch voorzichtig.

Want de anderen mogen niet hooren nog.

Eerst moet ze hem voor zich alleen hebben, eer hij komt in den gezelligen kring van ouders, broers en zusters.

En, o, ze voelt het als profanie, maar als ze gedurfd had, zou ze 't nu uitjubelen, maar met gansch andere bedoeling dan grootmoeder daareven: „hij is mijn heil, mijn geluk, mijn vreugde, mijn licht alleen . . .”

Of het altijd zoo is?

Of aardsche en hemelsche liefde elkaar uitsluiten, elkaar uitsluiten moeten?

Of dus zij, die meenen alleen goed te doen, wanneer ze worden „bruid des Hemels,” het bij 't rechte eind hebben? Gelukkig niet.

Liefde kan zijn en is dikwijls een heerlijk godsgeschenk, het kostbaarste, dat we ons denken kunnen.

Maar dan is niet de liefde, noch de geliefde, maar de Gever ons de allerhoogste.

Dan keeren zich eerst beider harten vol dank tot Hem, eer ze zich neigen tot elkaar.

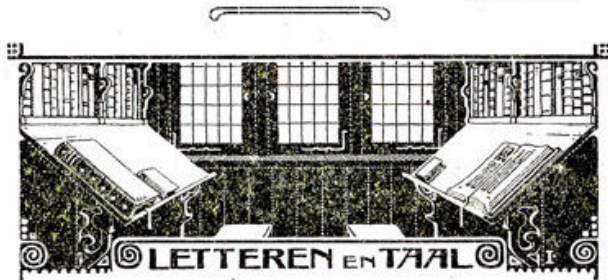
Maar er wordt zooveel aangezien voor liefde, wat niet is liefde in den allerhoogsten zin van het woord.

En daarom is ernstig zelfonderzoek hier op zijn plaats.

Want wie het verwachten van de aarde, zullen teleurgesteld worden, ook al is schijnbaar enkel zegening hun deel.

Eeuwig blijft slechts, wat gegrond is in den Eeuwige.

J. M. W.-W.

VRAGENBUS.

X. Y. te O.A. vraagt: Wat moet 't zijn: een koperen plaat, of een koperplaat? (in den zin van kopergravure.)

Antw. — De bijvoegelijke naamwoorden, die een stof aanduiden, eindigen in onze taal op *sche* of op *en*. Deze laatste uitgang valt in het onzijdige wel weg.

Voorbeelden: een duffelsche jas, een ijzeren stang, een zilveren (zilver) uurwerk.

Een koperen plaat is dus een plaat van koper. Hier wordt echter bedoeld een papier met een afdruk van de koperen plaat. Het moet dus zijn: *koperplaat*.

Een tweede vraag is: Wat is eigenlijk de beteekenis van „adellijk” in de uitdrukking: adellijk wild? Moet dat geschreven worden met één of met twee l's?

Antw. — *Adel* in dezen zin komt van een stam, die beduidt bedorven, rottig. In het Engelsch heeft men nog het woord *addle*, dat is: niet goed meer, bedorven.

Addle-brained is iemand, wiens hersenen zijn gekrenkt. Bij ons komt het woord zelden voor. Adellijk moet met twee l's.

Een derde vraag luidt: Wat is het onderscheid tusschen *rijk* en *staat* in „de Nederlandsche staat” en „het Ned. Rijk?”

Antw. — *Staat* ziet op een wel geordend geheel, behoorlijk saamgevoegd, terwijl de deelen elkaar niet vreemd zijn. *Rijk* ziet meer op het machtsgebied.

A. J. H.

TE AVOND.

I.

Te avond, als de zon gaat zinken,
ter Westerkim;
Als kleurenrijk de wolkjes blinken,
in goud-geglim;
Als moe-gestoeide kind'ren zwijgen
in zoete rust;
Als heel de dag begint te krijgen
in slapen lust;
Als de avondklokjes noodend luien,
en 't vroom gemoed
Wel weet, wat of dit moet beduinen; —
O, zalig zoet
Smaakt dan die ziel den avond-vrede,
die stil en zacht
Haar avondlied zingt, en in bede
verbeidt den nacht!

II.

Eens zal mijn levensavond dalen,
en ondergaan
de zon, die nu nog gulden stralen
werpt op mijn paân.
De vesper zal dan luiend nooden
dit moede lijf
ter rustplaats in het rijk der dooden,
zijn laatst verblijf.
Toch zal ik niet dien avond vreezen
noch 't nachtezwart,
Want ééns zal het weer morgen wezen,
dit troost mijn hart.
En door 't geloof daalt avond-vrede
mij in de ziel,
Als ik ten dank in avond-bede
Ootmoedig kniel.

III.

Te avond, als de zon gaat zinken
ter Westerkim;
Als kleurenrijk de wolkjes blinken
in goud-geglim;
Als moe-gestoeide kind'ren zwijgen
in zoete rust; —
Dan moet mijn lied ten Hemel stijgen
Vol 'vreugd en lust.
Want schoon de avond somber duistert
en dreigt de nacht, —
Mijn ziel heeft 's Heilands woord beluisterd:
„Het is volbracht!”
Volbracht voor al mijn zonde en zorgen
Door Christus' kruis;
Om ééns te ontwaken in dien Morgen
In 't Vaderhuis!

NYSIUS.

munt ook! O, wat een pijn! En Bettie wil met de hark een sprinkhaan vangen. Dat kan ze immers niet! Begrijpt ze dat nu nog niet? En wat heeft Jan nu weer, dat hij bang wordt en schreeuwt! O, een kikker, kijk een groote! Een heele groote! Die zit vlak vóór hem. En Jan is bang, dat hij zoo straks hem vlak in 't gezicht zal springen! O! o! Kijk eens, zus; kijk eens! Ja, dat komt er van! Ja, Jantje. Dat is nu de vader van het jonge kikkertje, dat je straks hebt gevangen, en je wou het meepakken! En nu wil zijn vader jou meepakken, de sloot in! O, had ik maar niet zoo'n pijn. Was ik maar thuis! Was ik maar bij Tante!

Zou moeder ons nu zien?

Gelukkig, 't zakt al wat. Neen, tong, blijf er nu vandaan. Blijf nu recht liggen. Gelukkig! 't Zakt al wat. Straks gaan we op een volle kar naar huis. En morgen ga ik weer bramen zoeken. Want Tante moet toch wat hebben op haar verjaardag. Maar Bettie neem ik niet mee. En Jan ook niet. Misschien wil de veldwachter me den weg nog wel eens goed wijzen. — En dan breng ik er zoo'n hoop mee, zoo'n vreeselijk grooten hoop, dat we allemaal onzen buik kunnen dik eten.

O, wat zal dat heerlijk zijn! En wat zal Tante kijken! Als ik onderweg dan maar geen kiespijn krijg!

K. T. B.

TELEURSTELLING.

Grootmoeder leest.

Haar oude handen omvatten eerbiedig het oude Boek.

Haar oude oogen volgen de letters, en haar lippen vormen deze tot woorden, die ze uitspreekt, eerbiedig.

En haar oude hart zegt „ja" en „amen" op de beloften en bedreigingen van haar God.

Heeft ze 't niet gezien, heel haar leven door, dat dit Boek gelijk had, wanneer het de rechtvaardigen gelukzalig prees en den goddelooze oordeel en verderf aanzet?

O ja, het leek soms heel anders. Ook daarvan sprak die Bijbel. Ook daarin vond ze reeds de klacht van vrome godsmannen, die dwaalden in raadselen, omdat ze zagen, dat het den booze wel ging, en dat de rechtvaardige verdrukt werd, dat hem onrecht werd aangedaan, ja, dat zelfs de bestraffingen Gods elken morgen nieuw waren. Doch wanneer ze zoo spraken, de vromen, was het, vóór ze waren ingegaan in het heiligdom, en gelet hadden op het einde.

De oude grootmoeder, zij heeft ook gestaan in het heiligdom.

Of neen, ze heeft er niet gestaan. Ze heeft er geknield.

En ze heeft ook gelet op het einde.

Van zooveel zaken, van zooveel menschen ook reeds heeft ze het einde gezien. Is ze zelf niet dicht bij haar einde?

En hoe verder ze komt, met des te grooter zekerheid ze „ja" en „amen" zegt op de uitspraken van haar Bijbel, van God-zelf.

Doch haar kleindochter zegt geen „ja" en „amen."

Ze luistert niet eens, al zit ze stil.

Zij staat ook pas aan 't begin.

En toch lijkt het ook haar, of ze al is aan 't eind. Aan 't eind van haar verwachting, van haar geluk.

Dat eind kwam voor haar, toen hij haar ontrouw werd.

Toen zijn woord, waarop ze al haar verwachting, waarop ze 't huis van haar geluk had gebouwd, een zandgrond bleek....

En nu ziet ze slechts terug.

Waarom zou ze luisteren naar, de woorden uit grootmoeders boek? Zij was toch niet goddeloos? Zij deed immers geen verkeerde dingen? Haar liefde was immers rein?

En hem ging het wel. Hij deed een rijk huwelijk. Hij zou komen tot macht, tot aanzien. Ze wist het wel, dat waren dingen, die zij, de eenvoudige, hem niet geven kon. Maar had ze niet veel meer? Had ze niet liefde, een schat van liefde?

Dat waren zaken, waar het oude Boek niet van sprak. Althans niet zoo, als zij 't begeerde. Waarom zou 't ook? Had ze 't nu zelf niet ondervonden, dat aardsche liefde bedriegelijk is?

Vroeger, toen zong ze wel van de liefde. En ook van de herinnering. Als ze alleen was, dan kwam het van haar lippen, teer en innig:

„De uren, lief, met u doorleefd,
Als paalen zijn ze aaneengeregen,
Ik tel ze als een rozenkrans,
Terwijl 'k u in gedachten zegen."

Maar paalen beteekenen tranen.

En haar bleven alleen de tranen. Of neen, geen tranen. Alleen de zwarte, doffe wanhoop. Ook haar was 't nu: „Herinnering blij, die smart en kwelt, o droeve winst bij wreede pijn!"

Maar haar krans kussen deed ze niet meer. Daartoe was de herinnering te bitter. En tot het: „en dwing mijn mond het kruis te kussen, stil te zijn," was ze niet gekomen nog. Ze dacht ook niet, dat ze er ooit komen zou.

Het kruis kussen!

Ze had het wel willen wegslingeren, ver weg, tot ze het niet meer zag.

Maar het ging niet, het was te zwaar.

Het bleef drukken als een looden last.

En geen, die het haar afnemen kon.

Geen?

Grootmoeder leest ook van een kruis. Een ander kruis.

„Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven. Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw ziel."

Zou ze nu niet die starende oogen afwenden van haar droeve, donkere herinneringsbeelden, en luisteren naar die oude stem, even maar?

Luisteren naar Hem, die ook Zijn kruis op Zich nam. En welk een kruis! Zwaarder dan ooit een menschenkind het heeft getorst, het zou kunnen torsen ook.

„De straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden."

„Vrede." Heerlijk woord voor het onrustige, door smart gefolterde hart.

„Vrede." En wel een vrede, die alle verstand te boven gaat.

Maar die niet verkregen wordt dan door het kruis.

Die nooit het deel zal zijn van hen, die het kruis wegdenken, of in wilde woede wegtrappen uit hun leven.

Het kruis. Niet een kruis; niet dat kruis, 't welk ieder mensch moet dragen, het leven door, al drukt het den eenen tot bezwijkens toe, terwijl het den ander nauwelijks schijnt te raken.

Maar het kruis, het kruis van Golgotha. Dat de wereld, en de menschheid, en de zonde veroordeelt.

Maar dat ook die wereld en die menschheid vrij maakt van die zonde.

Dan blijft er wel velerlei kruis in het leven, ook der geloovigen. Dan is ook wel velerlei teleurstelling hun deel.

Maar dan dragen zij gewillig hun last; dan vullen ze niet hun dagen met een ijdel peinzen aan wat geweest is en wat had kunnen zijn.

Maar dan luisteren zij gretig naar iedere stem, die hun voorleest uit het oude, heilige Boek.

En dan roemen zij in het kruis, het kruis van Christus.

J. M. W.—W.